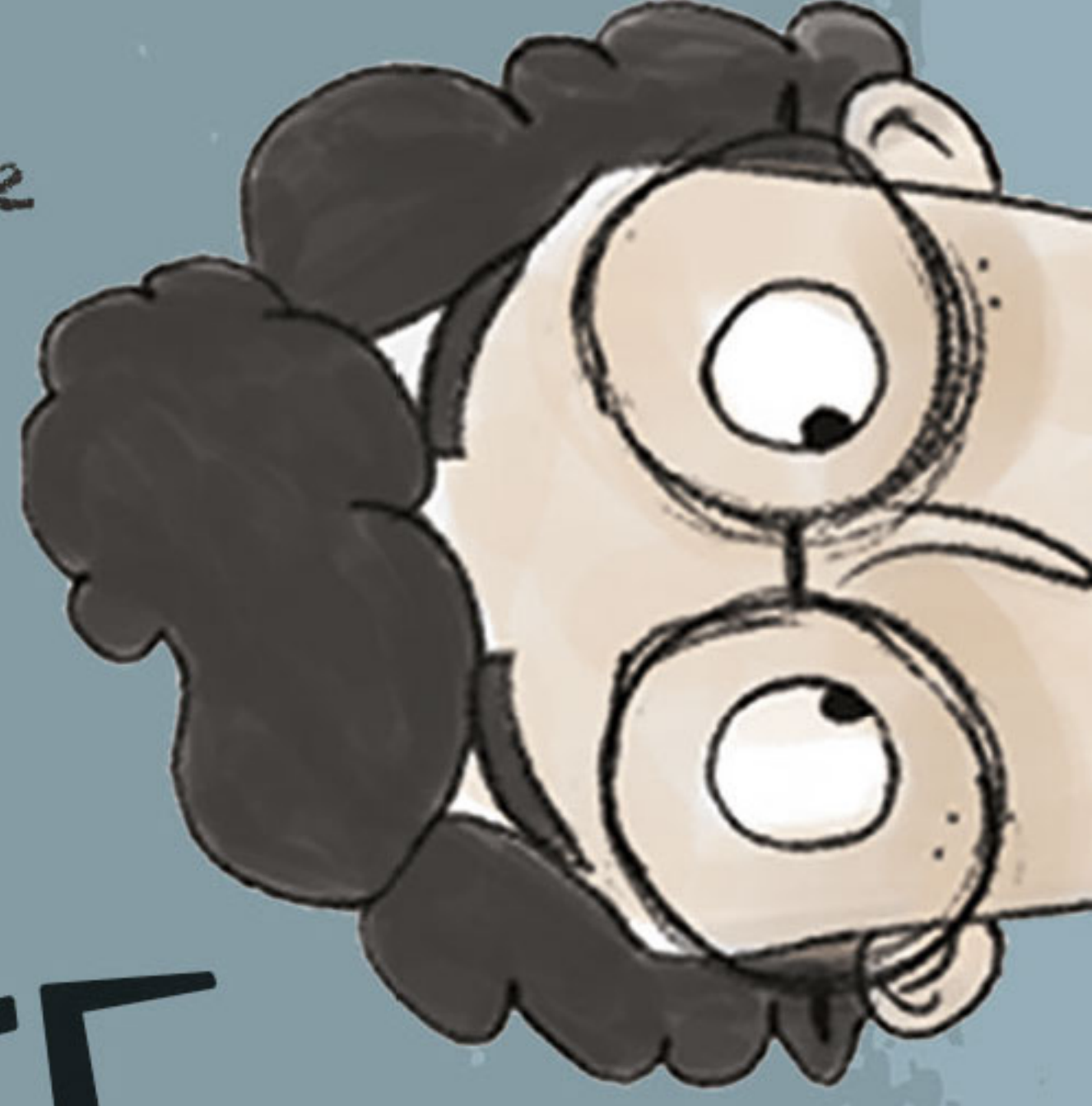

UÇUK AİLEMLE KAÇIK MACERALAR

"Bi' çiğ köfte
yedik, konu
nerelere
geldi!"

ÇİĞ KÖFTE OPERASYONU

Resimleyen: Merve Altınöz

SALİH UYAN

CARPE
DIEM

anı yakala!

**CARPE
DIEM**

Uçuk Ailemle Kaçık Maceralar
Çiğ Köfte Operasyonu

Yazar: Salih Uyan
Resimleyen: Merve Altınöz
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Sefer Koçan
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No:
Genç Kurgu / Mizah
1. Baskı, İstanbul, Temmuz 2021
Yayıncılık Sertifika No: 45585

ISBN:

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8 /A
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 49687

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

ÇİĞ KÖFTE İNCELEME EKİBİ

Babam ertesi gün eve çuval gibi bir şeyle geldi. Çok zor taşıyordu ve her tarafından ter akıyordu.

“Baba, bu ne?” dedim.

“Çiğ köfte” dedi.

“Nasıl yani? Çuvalın içinde çiğ köfte mi var?”

“Evet, üç paket. Yaklaşık bin dürümlük çiğ köfte. Bedava dağıtılacak bunlar. Sebil, sebil!”

Babam çuvalı salonun ortasına koyup içindeki paketlerden birini çıkardı. Yaklaşık on kilo ağırlığında, jelatin gibi bir şeyle sarılmış kocaman bir çiğ köfte yumağı.

“Mesut! Ne yapıyorsun sen ya? Salonun ortasında yapılacak iş mi bu?”

Annem çuvalın ucundan tutup mutfığa doğru sürüklemeye başladı. Ben de anneme yardım ettim. Dedem şaşkın bakışlarla bizi seyrediyor, Neşe de “Lavaş var mı? Biraz yesek?” diyerek boş yapıyordu.

Ve ev resmen kebab salonu gibi kokuyordu.

Annem, “Ticaret mi yapıyorsun sıra gecesi mi belli değil!” diye söylenerek mutfağın ortasına bir bez serdi ve çuvalı bezin üzerine yatırdık.

Bütün aile çuvalın etrafına toplanmış, olay yeri inceleme ekibi gibi yerde yatan çuvala bakıyorduk.

“Bunu buzdolabına koyalım desem yer yok. Koy-masak bozulur. Ah Mesut ah! Ne işlere bulaştın sen ya?”

“Ya Sevinç, niye suç işlemişim gibi konuşuyorsun? Ne işlere bulaştın ne demek? Ticaret hayatına atılıyorum işte. Niye sevinip alkışlamıyorsunuz?”

Alkış mı? Bu saçma ortamda bir de alkış tutsak temiz delirebilirdik.

“Niye seviyenim Mesut? Ceset torbası gibi bir şeyle eve geldin. Haydi ticaret yapmana bir şey demiyorum. Ama Yunanistan’a gitmek nedir? Ben ne yaparım oralarda bir başıma?”

Biz, bir gerilim filminden arabesk filmine doğru geçiş yaparken zil çaldı ve bu tür ortamların aranan karakteri dayım mutfağa daldı.

“Bu koku ne ya? Sarımsak mı yediniz?”

Annem gözleriyle yerdeki çuvalı gösterdi dayıma.

“Bu ne?”

“Çiğ köfte.”

“Nasıl yani? Bildiğin çiğ köfte mi?”

Dayım yere çömelip çuvalın sağına solunu elle-meye başladı.

“Çimento torbası gibi bir şey bu ya! Niye bu kadar çok aldın abi? Ucuz olsun diye mi?”

“Reha, sana anlatmadım daha. Gelişmeler oldu.”

Babam dayıma kısaca olanları anlattı.

“Vay be! Çok iyi. O zaman bu bedava dağıtılacak olan mal. Öyle değil mi?”

“Ya Reha! Sevinç bir yandan, sen bir yandan! Kendimi resmen çete üyesi gibi hissediyorum. Mal nedir ya? Çiğ köfte bu. Yarın göndereceğim.”

“Yarına kadar bozulur bu” dedi annem.

“Yok, konuştum adamlarla. Dört güne kadar bir şey olmuyormuş. Ona göre ambalaj yapmışlar. Yarın kargoya vereceğim. Uçakla gidiyormuş. Yani iki gün sonra Yunanistan’da olacak. Siz dert etmeyin. Ama biz yine de balkona koyalım. Hava serin.”

“Kim verdi bunu sana abi?”

Dayım hâlâ yere çömelmiş çuvalın sağına solunu yokluyordu.

“Adamlar iş yerine getirdiler bugün. Ama görüşemedik. Güvenliğe bırakıp gitmişler.”

Dayım anlamamış gibi bakıyordu.

“Nasıl yani? Adamlarla görüşmedin mi?”

“Telefonda görüştük ya Reha. Aslında görüşecektik ama aceleleri vardı herhalde. Arayıp, paketi güvenliğe bıraktıklarını söylediler işte.”

“Abi, kusura bakma da bu iş benim kafama pek yatmadı” dedi dayım gözlerini kocaman açarak. “Adamlar yatırım yapacakları kişiyle en azından bir kere görüşmek istemezler mi? Nasıl bir güven bu?”

“Herkes psikolog değil aslanım. Piyasa hızlı alışıyor. Karakter analizi yapacak fırsat yok yani. Reha, kurcalayıp durma şunu ya!”

Dayım hâlâ çuvalın sağını solunu elliyordu.

“Tadına bakmayacak mısın abi? Lezzeti nasıl diye yani?”

“Bakalım mı diyorsun?”

“E yani! Ticaretini yapacağın ürünü kalite kontrol yapmadan mı göndereceksin?”

Babam düşünceli gözüküyordu.

“Hakikaten ya! Bu hiç aklıma gelmedi. İyi de bunu açarsak bozulmaz mı?”

Babam tekrar çuvalı açıp üç paketten bir tanesini çıkardı. “Ne biçim sarıp sarmalamışlar bunu ya! Dur bakayım.”

Babam eline bir bıçak alıp kenarından jelatini açmaya çalışıyordu.

“Şuradan açıp bir parça alalım. Sonra tekrar aynı şekilde kapatırız. Sevinç, koli bandı var mı?”

Annem koli bandı aramaya gitti. Bu sırada babam paketin köşesinden bir parçayı bıçakla koparıp tezgahın üzerine koydu. Sonra jelatini aynı şekilde koli bandıyla sıkı sıkı bağladı.

“İşte bu kadar! Haydi bakalım, sofraya!”

Annem kafayı yemek üzereyken biz de çiğ köfte yemek için sofraya oturduk.

“Marul var mı Sevinç? Böyle yenmez bu!”

Annemin normalde bir sürü laf söylemesi lazımdı. Ama hiç konuşmuyordu. Transa girmiş gibi babam ne derse yapıyordu.

Bir tabak marul geldi. Paketten kopardığımız parçayı da marulların yanına koyduk. İlk parçayı babam alıp ağzına attı.

“Uff, müthiş, müthiş! Yesenize oğlum!”

Biz de çatalın ucuyla sofranın ortasındaki topaktan çiğ köfte alıp marul yapraklarının arasına koyup yemeye başladık. Köfte gerçekten de çok lezzetliydi.

“İşte şimdi oldu!” dedi babam. “Artık ürünün kalitesinden de eminiz. Bunu yiyen Yunanlı ertesi gün gelip yine istemezse ben de Mesut değilim.”

Annem yüzünü ekşitmiş bir şekilde bize bakarken ben, Neşe, dayım, babam ve dedem büyük bir hızla ertesi gün Yunanistan’a doğru yola çıkacak olan çiğ köfte paketinden kopardığımız parçayı yiyip bitirdik.

Dayım, “Abi, bir parça daha koparsak mı? Ben tam anlayamadım lezzetini” dedi.

Neşe, “Ben doydum, istemiyorum” dedi.

Dedem, “Haydi bir çay koyun da içelim, içim yandı” dedi.

Annem hiçbir şey demeden çay koymak için mutfığa gitti.

Ben de hayatımın belki en ilginç gününü yaşıyor olmanın şaşkınlığıyla odama gidip pijamalarımı giydim ve salona döndüm.

Çiğ köfte güzeldi. Babamın hep hayalini kurduğu ticareti yapacak olması da güzeldi. Ama ya gerçekten Yunanlılar çiğ köfteyi çok severse! Ya bedava köfte yiyenlerin hepsi, bizim boyacının camı tıkladıp çiğ köfte istemesi gibi gidip gelip dönerciye çiğ köfte var mı diye sorarlarsa!

Ya babam gerçekten işten istifa edip Yunanistan'a taşınmaya karar verirse...

“Ya adamlar sevmezse çiğ köfteyi?”

Dönüp babama baktım. Kendi kendine söyleniyordu. Yani kasap et derdinde, koyun can derdindeydi.

İleride bu deyimın “koyun ve can’ bölümünü bizzat yaşayacağımı bilmeden, annemin getirdiği çayı yudumlamaya başladım.

DÜR DÜR YE!

Babam ertesi gün işten izin alıp çiğ köfteleri Yunanistan'daki adrese yolladı. Ve akşam kutlamak için hepimizi yemeğe çıkardı.

Annem dışarıda yemek yemeyi hiç sevmez. Ne zaman bir yere yemeğe gitsek, sürekli hesap yapar. "Bu paraya ben bir kilo kıyma alıp şunu yapardım... Burada böyle at nalı gibi oturacağımıza ne güzel evde yerdik... Kim bilir bunu nasıl pişirdiler?" Falan filan.

Yine gardını almış, yüzü asık bir şekilde etrafı inceliyordu.

Siparişleri verdik. Salatalar sofraya konarken dayım da gelip, "Oo, çiğ köfte kralı yemek veriyor demek!" diye balıklama muhabbete daldı.

Babam, "Reha, bana bir söz ver aslanım! Bu gece psikolojiden falan bahsetmek yok, tamam mı? Söz mü?" dedi.

“Mesut Abi, sabahtan beri görüşme yapıyorum zaten. Para da versen konuşmam. Merak etme. Bu arada sen çok iyi gözüküyorsun maşallah! Neşen yerinde yani.”

“Bak ya! Adama psikolojik olaylara girme diyoruz. Hemen tahlile başladı.”

“Yok abi, tahlil değil. Hal hatır soruyorum işte.”

Bu arada dedem, “Aa, benim tahlil yaptırمام لازم” dedi. “Unutmuşum. Doktor bir ay sonra tahlil yapıp gel demişti.”

“Dede, bu ara sen tahlil yaptırma istersen” dedim gülererek.

“Niye ki?”

“Ne bileyim. Son günlerde çok çiğ köfte yedik. Kana karışmıştır kesin. Tahlil sonuçlarını etkilemesin.”

Neşe, “Espri yapmaya çalıştı” dedi gıcık bir yüz ifadesiyle. Dedem de “Kan tahlili değil, idrar tahlili yaptıracağım” dedi.

Annem yüzünü buruşturarak, “Sonra konuşsak olur mu tahlil işini? Zaten masa çok pis. İyice midem bulandı” dedi.

Ana yemekler gelmeden önce garson “İkramımız” diyerek masaya getirip bir tabak çiğ köfte bıraktı. Babam hemen bir uzman edasıyla uzanıp bir parça aldı. Ağzında çiğ köfteyi biraz gezdirdi. Sonra gözlerini tavana dikip “Fena değil ama kıvamı tutturmamışlar” dedi.

Hepimiz gülmeye başladık tabii. Annem, “Mesut, gören de kırk yıldır bu işi yapıyorsun zanneder” dedi gülerek.

Yaklaşık bir dakika içinde tabaktaki bütün çiğ köfteleri yuttuk. Ardından yemekler geldi. Yemeęi yerken dayım, “Ee, Mesut Abi, anlat bakalım. Ne yaptın bugün? Nasıl gönderdin malları?”

“Oğlum, mal deyip durmayın!” dedi babam. “Adresi vermişlerdi daha önce işte. Bizim çalıştığımız bir gümrük firması var. Onlarla görüştüm. Hemen belgeleri çıkardılar. Ücretsiz dağıtacağımız için vergi olaylarına falan girmedik. Şirkette Hasan var bizim. O yardımcı oldu sağ olsun. Birlikte gidip verdik çiğ köfteleri. Şu anda uçakta olmalı mallar.”

“Baba, sen de mal dedin” dedim.

“Hadi ya!” dedi babam. “Mal mı dedim?”

“Evet” diye bağırdık gülerek.

Sonra bir sessizlik oldu. Herkes düşünceli gözüküyordu. Annem büyük ihtimalle bundan sonra neler olabileceğini düşünüyordu. Dedem tahlillerini veya anneannemi düşünüyordu. Neşe elindeki lego parçasıyla oynuyor ve büyük ihtimalle hayal kuruyordu. Dayım da çay bardağını inceliyordu.

Bu sessizlięi ben bozdum.

“Baba, ne olacak bu iş?” dedim biraz da çekinerek.

“Hangi iş?”

“Yani bedavaya dağıtacaklar ya çiğ köfteleri. Sonra ne olacak?”

“Sonrası yatırımcıya kalmış. Eğer dağıtan adamlar olumlu rapor verirlerse, gidip dükkânı açacağız işte.”

“Baba, biz nasıl gideceğiz Yunanistan’a ya?”

“İlk etapta siz gelmezsiniz oğlum. Ben gider dükkânı açarım. İşler biraz açılınca ev işini hallederim. Sonra da siz gelirsiniz. Yeni bir hayat işte!”

Annem, “Mesut, ben böyle bir şey olacağımı hiç sanmıyorum ama oldu ya gerçekten dükkân açmaya karar verdik. Birisi dükkânın başında dursa, sen de arada bir gidip gelsen, düzenimizi hiç bozmasak olmaz mı?”

Babam durup sırayla hepimizin yüzüne baktı.

“Olabilir aslında” dedi. “Sonuçta sürekli orada bulunmamıza gerek yok. Güvenilir birisini bulursak ayda bir bile gitsem işler yürür herhalde. Belki burada da açarız birkaç dükkân. O zaman gitmeye gerek kalmaz.”

Annemin yüzüne bir gülümseme yayıldı. Rahatlamış gibiydi. Dayım da “Siz boş verin de bunları, biz isim ve slogan işini konuşalım” dedi gülererek.

Garson masaya çay bıraktı. Çaylarımızı keyifle yudumlamaya başladık. Ben de rahatlamıştım açıkçası.

Dayım, “Dükkânın adını biz mi koyacağız?” diye sordu babama.

“Evet, çiğ köfteyi buradan bir firmadan alıp göndereceğiz. Ama oradaki marka bize ait olacak. Öyle konuştuk.”

“Dükkânın adı ne olacak?” dedim. “Yunanca olmak zorunda.”

“Yoo” dedi babam. “Türkçe olacak.”

Neşe, “Neşe Çiğ Köfte” olsun dedi.

Babam, “Olabilir ama ş harfi sıkıntı” dedi. “Türkçe karakter olmasa iyi olur.”

Babam böylece annemi de elemişti. Annemde de ç harfi vardı çünkü.

“Bence hepimizin baş harflerinden bir şey yapalım” dedim.

Herkes düşünmeye başladı. Ben de düşündüm. Bahtiyar, Sevinç, Mesut, Neşe, Emir, Reha. Ama bir şey bulamadım. Bir tane sesli harf olduğu için bir şey çıkmıyordu.

Neşe, “Sesut olabilir” dedi. “Annemin ilk hecesiyle babamın son hecesi.”

“Aferin, hecelemeyi öğrenmişsin” dedim. “Ama iyi saçmaladın. Sesut ne kızım?”

“Beğenmediysen sen bul o zaman!”

“İsimlerden bir şey çıkmıyor” dedim. “Bence İngilizce Türkçe arası bir kelime olsa daha iyi olur. Uluslararası bir girişim sonuçta.”

Sonra sofradaki peçetelerden bir tane alıp garsondan kalem istedim. Peçeteye, “Chi Köfte” yazıp bizimkilere gösterdim.

“Böyle olabilir mesela. Okunuşu çiğ köfte oluyor.”

Babam, “Hayatta olmaz” dedi. “Türkçe İngilizce karışık kelime olmaz!”

Kalemi alıp bu sefer “Bah the yar” yazdım peçeteye.

Annem, “Bu ne oğlum?” dedi.

“Bahtiyar işte” dedim. “Dedemin uluslararası hali.”

Annemle dayım kahkahalarla gülerken dedem, “Beni karıştırmayın” dedi.

“Olur mu dede?” dedim. “Senden kesin iyi bir isim çıkar. Bekliyoruz.”

Dedem biraz düşündü. Sonra, “Rahmetlinin Yeri olabilir isim” dedi. “Hem rahmetliyi de anmış oluruz.”

“Slogan da iyi uyar buna” dedim. “Rahmet okutan lezzet falan diyebiliriz.”

Babam, “Dalga geçmeyin ya, ciddi bir şey konuşuyoruz burada. Çiğ köfteden bir şey çıkmıyor. Bence dürüm üzerinden yürüyelim” dedi.

“Mü Dürüm olabilir” dedim hemen. Ama kimse beğenmedi. Dayımın “Köfte Hor” teklifinden sonra da isim aramayı bırakıp bu sefer slogan bulmaya giriştik hep birlikte.

Dayım yabancı pazara giren yeni bir firmanın çok sert bir slogan kullanması gerektiğini söyledi. Akıllarda yer edinmesi için böyle gerekiyormuş. Bir süre sert bir slogan aradık.

Babam bir ara, “Kanırtan lezzet olur mu?” dedi. Gülmekten cevap veremedik.

Annem, “Yok, anırtan lezzet diyelim bari” dedi.

Dayım, “Sert dediysek bu kadar da abartmayın ya! Yumuşayın biraz!” dedi.

Saat ilerledikçe saçmalama seviyemiz artıyordu.

Gecenin sonuna doğru dedem slogan teklifi olarak, “Dür dür ye!” deyince apar topar kalkıp eve döndük.